

L'ESCRITOR
DEL MES
(MARÇ 2025)

Mario Riera

(Eivissa, 1970) 55e aniversari

MARIO RIERA
(1970) 55è aniversari

1ª Edició, Març de 2025

Edita: **Ajuntament d'Eivissa - Biblioteca Municipal**

Coordinació: **Fanny Tur**

Exposició bibliogràfica i bibliografia: **Obdúlia García**

Correcció lingüística: **Marga Torres. SAL de l'Ajuntament d'Eivissa**

Col·labora: **Ana Colomar**

© de les fotografies: **Els seus autors**

Disseny i impressió: **Print Art | Eivissa**

Dipòsit Legal: I 32-2025

Amistad a lo largo

Julio Herranz

Nos pongamos como nos pongamos: el tiempo es la principal condena de la vida. Condena a muerte, sin remedio. Y bien democrática, como con tanto acierto lírico resumiera el gran Jorge Manrique: “Allí los ríos caudales/ allí los otros medianos/ y más chicos,/ y llegados, son iguales/ los que viven por sus manos/ y los ricos”. Así, no he podido evitar un gesto de sorpresa al ver el pretexto de la efemérides que le cae a Mario Riera para (y por su obra, claro) ser elegido Escritor del Mes de esta querida Biblioteca: que ya tiene 55 años. Ay, qué barbaridad; pero si cuando le conocí era un crío... No recuerdo cuántos tendría, pero no más de 15. Seguro. Temps era temps.

Yo trabajaba entonces en Radio Diario, y a veces Mario (con su amigo Juan Antonio) pasaba a ver cómo funcionaba por dentro una radio que marcó una época en la historia de los medios locales. Por razones varias: libertad de criterio, ganas de comunicación, buen gusto musical y amor por la poesía; es decir, también por las buenas letras de las canciones de los autores y grupos que uno pinchaba. Eran los tiempos álgidos de la Movida Madrileña. Con gente que hacía cosas muy buenas. Por lo que puedo decir que nuestro poeta fue haciendo camino lírico al andar y empaparse de las mejores canciones de la época. Años 80. Nostalgia de tantas cosas...

Por lo tanto, en sus pujantes años adolescentes, Mario Riera empezó a sentir la atracción del abismo poético a través de unas vías más originales

que la del poeta tradicional, digamos. Aunque, desde luego, poco a poco fue también entrando en el gusto por la historia literaria y atendiendo a autores y obras que no necesitaban ser cantados para llegar al corazoncito y a la mente. Un campo más bien poco usado hasta entonces por él, porque ya sabemos cómo se enseña literatura por estos pagos. Por lo que puedo presumir de, en ese sentido, haber sido su profesor particular en materia poética en sus años iniciáticos. Y así me lo ha reconocido el propio Mario en alguna dedicatoria de algún libro suyo. Por ejemplo, el último, 'Viatge d'aniversari', cuya lectura recomiendo, como la de toda su obra; desde luego, tanto en poesía, como en su pieza teatral 'Terra ferida' (ay, el dolor que nos causó a tantos el tema de las autovías) o sus artículos en la prensa local. Trabajos tan bien presentados en esta Biblioteca, como los interesados e interesadas pueden ver.

55 años, pues. Y una obra que, ahora que repaso el folleto de L'escriptor del Mes (Març, 2025) abarca varios poemarios, tanto en castellano (la lengua en la que estudiaba por aquel tiempo) como en catalán. La mencionada obra de teatro, sus premios y participación en las movidas más o menos líricas que de vez en cuando organizábamos con pretextos varios (la luna llena, los almendros en flor, alguna fiesta privada o pública...). Movidas que, afortunadamente, se siguen produciendo; aunque por mi parte participe en muchas menos que entonces (los años, ejem, que a algunos nos desactivan bastante). Y con una particularidad que me alegra especialmente: las más activas ahora son las chicas. Molt be. Así me gusta.

En fin, que con estas breves palabras de felicitación, sólo quería dar abrazo de enhorabuena a mi viejo y querido amigo, ibicenco de pro; y futbolero él. Otra singularidad en su currículum vital que siempre me ha llamado algo la atención, dicho sea de paso. Eso, senyor, que per molts d'anys y que no decaiga. Nosotros, los de entonces, seguimos siendo los

mismos, más o menos. Aunque nuestros frágiles corazones nos den algún disgusto físico que otro. Resistiendo, que es gerundio. Una abraçada.

Viatge de quadrar en redó els versos

Bartomeu Ribes

La millor excusa per a escriure és viatjar al voltant de les pròpies ombres que s'atreveixen, a vegades, a fer-li dures recriminacions a la llum. Que siguin dures, o que siguin mal·leables i suaument entenedores, i humanitzants, tampoc importa, però que hi siguin, si hi han de ser, aquesta seria la seua imprescindible fatalitat, o encomi tirant a bastant, a necessàriament i a merescudament elogiós. Podem seguir aquest accent de molt bona disposició en el cas dels llibres que ha escrit Mario Riera, principalment de poesia, però també, no ho oblidem, una molt precisada en el temps, pel que llavors va ser a Eivissa el greu problema de les noves autovies, aquella seua incursió en la literatura teatral, *Terra ferida* (Edicions Can Sifre, Ciutat de Mallorca, 2007). Ens movem, per tant, en territori afegit al pensament, als exercicis de l'escriptura rodant com pedres cap a la immobilitat que volia expressar-se i queda lliure, disposta a ser sentida, llegida, tal vegada de nou reescrita o, fins i tot, redescoberta. Jocs de xoc entre concepcions estetitizants de la realitat que, si poden sobreposar-se i entrar en lluita entre elles, no desequilibren ni capgiren el centre de l'observatori dels treballs i dels dies que van passant els uns rere els altres.

La inseguretat oficialista que predica la poesia, aquella *parenta pobre* de la qual ens en va fer una mica coneixedors, fidels, devots, l'enyorat i conscienciós Bartomeu Fiol, continua establerta en el seu regne sense tron ni corona, però eixerida i trepidant en el continu debat al·lucinatori de les paraules que tenen fons i forma i molt de predicament:

*El pont que ens duia fins les rodalies de l'esperança
es va trencar i ara ja ningú té motius per lamentar-se.*

Mario Riera

Minim equipatge (Edicions Can Sifre, Ciutat de Mallorca, 2007)

La llengua és una càrrega de profunditat que sempre fa el seu efecte, però que és ben capaç de retroalimentar-se amb violència, i fins i tot suïcidament, o, pel contrari, acabar donant bons fruits on la terra és més eixorca, i fins al punt d'espantar-nos pel misteriós adveniment de molt bones collites.

A tall d'exemple, i sense que serveixi de precedent el canvi de llengua:

Poética

*Te daría un nombre, una dirección,
una hora concreta para burlar todas las alarmas.
Correríamos hacia el descampado
donde nadie nos viera,
a solas huyendo de lo correcto,
del sentido común de los comunes
que no saben que existe la otra cara
de un delito que hiere con el sentimiento.*

*Y la ética la dejaríamos para luego,
cuando baje la marea y el mar
nos desnude la piel de los secretos.*

Mario Riera
En brazos de la ausencia (Ediciones Vitruvio, Madrid, 2009)

Mario Riera s'ha mantingut, i ho ha fet com a tria molt personal, i en absolut especulativa o de favor, en el difícil trànsit fronterer de les dues llengües oficials a les Illes Balears, és a dir, el castellà i el català que tan sovent s'insubordinen l'una a l'altra, sempre en perillós desequilibri per a la més maltractada per la història, i a la recerca d'una normalització fallida que només amb pleonasmes de política-ficció seran algun dia profitosament entesos per la majoria.

MARIO RIERA
(1970) 55è aniversari

*Nos dejamos hacer por encima de los puñales
del tiempo.*

Mario Riera
Anteluz (Ediciones Vitruvio, Madrid, 2012)

Els exemples de prudència escrita a raig calmós s'acompanyen del freqüent llaç més rabiós, però primigeni, concertat, de l'amor tractat en primera persona del plural, un tema que l'autor sap tocar a plaer i n'escenifica el seu desitjat -i és un apèndix molt i massa humà, compatible per tothom- protagonisme.

El sol a la cara em fa estimar-te.

Mario Riera
Viatge d'aniversari (Edicions Aïllades, Eivissa, 2024)

El mar com a mirall

Carles Fabregat

"El mar és un paisatge interior que roman per sempre més"

Vaig conèixer Mario Riera al voltant dels seus vint anys, quan Julio Herranz prodigava el seu mestratge poètic *free lance*, només per a joves prometedors, els quals deixaven ja traslluir el seu potencial creatiu, i jo començava la meua trajectòria com a organitzador de saraus diversos, al voltant de l'expressió plàstica i la paraula escrita.

De manera que Herranz i jo vàrem apadrinar (i probablement també vàrem ajudar a reunir) a un grapat de talents emergents d'Eivissa, d'una generació equidistant entre la de Josep Marí o Jean Serra, per dir-ne dos,

i la d'en Ben Clark, citats tots tres aquí a mode de representants d'altres poetes coetanis.

El grupet el conformaven al·lotes i al·lots (3 i 5), amants de l'escriptura i la lectura (una cosa no pot ser sense l'altra). Corrien els primers 90, acabava de caure el mur de Berlín, Fukuyama pronosticava la Fi de la Història, esclatava la Guerra del Golf, corriem cap a l'ús generalitzat de les noves tecnologies, i es popularitzaven els primers *realitys*. Enmig de tot això, potser no resulta estrany que el grup en qüestió escollís com a nom distintiu el de “Desfauste”, d'inquietant onomatopeia.

L'esdeveniment que suposava la posada de llarg dels seus integrants, fou un recital poètic celebrat a la Sala de Cultura Sa Nostra, presentat per en Julio Herranz i jo mateix un 30 de desembre, al qual assistí nombrós públic, satisfet amb l'oferta dels vuit debutants. A la seva joventut i bellesa (quasi una redundància) s'hi sumava la promesa d'un talent incipient. Ara bé, si això era un dimecres, tot just al dimecres següent, com aquell qui diu, ja s'havien dispersat, com a clàssic exemple de la majoria de col·lectius poètics que en el món han estat.

Posteriorment, quasi tots han anat realitzant tasques i treballs vinculats amb el món de l'art i la producció de cultura. Mario Riera —seleccionat com a “Escriptor del mes” per la Biblioteca Municipal d'Eivissa—, és l'únic del grup que ha continuat desenvolupant una carrera poètica continuada en el temps, juntament amb Pep Tur, qui l'ha alternat amb períodes de dedicació a la plàstica.

Escrivia Herranz al pròleg de *Mar de silencis* (2003), que els dos pilars bàsics de la seva poètica eren la dona (l'amor), i l'illa. Tothora l'illa, també com un objecte d'amor. Jo matisaria no obstant que, a part d'Eivissa, allò que estructura a mode d'eix central el seu “dir” líric, és l'omnipresència del mar. Un mar que uneix, però que també marca els límits de dues polaritats, i que sovint fa de mirall. “Tu eres la tornada dels meus desigs, el

mirall de la meva soledat”, diu l’escriptor a un dels seus poemes; “un mar que ens acompanya i ens separa”, podem llegir a un altre passatge.

A *Mínim equipatge* (2007) —poemari que, segons Herminio Domingo, vol comprendre “els sentiments dels qui un cert dia iniciaren la peripècia migratòria”—, trobem aquest petit poema: “No recordem el temps de la pobresa// quan érem nosaltres qui marxàvem.// S’ha trencat aquest mirall com a millor reflex// per entendre els que ara arriben”. O també: “Mar difícil aquest, per a vaixells de paper// en busca de tan altes ones”.

A la producció poètica de Mario Riera, no falten tampoc les referències al fill arribat de l’altre costat del mar. “Has nacido.// Pequeño, escucha,// estamos aquí.// Pronto iremos a buscarte”. Petit poema del recull *Anteluz* (2012), on també ens parla d’amor i d’amistat: “Mirarnos en el espejo del otro// y saber que seguimos siendo los mismos”, versos d’un poema dedicat al seu amic David Trias.

Finalment, *Anteluz*, esdevé una aproximació a les diverses maneres de descriure el fenomen de la llum. De la brillantor de la llum que ens suscita per exemple la memòria de la infància. Passant per l’antillum de l’estranyament del jo. Al llarg dels seus sis poemaris, Riera congrega tota una col·lecció d’instantos congelats en el temps; i així va de la memòria al record, i del record al passat i als capvespres de tardor, aquells on el vent feia ballar les fulles caigudes. Quan de sobte: la nevada.

Biografia

Mario Riera Busom (Eivissa 1970). Llicenciat en Psicologia per la Universitat de València el 1994, des d’aleshores exerceix de psicòleg. De molt jove va començar a col·laborar en emissores de ràdio i revistes, algunes d’àmbit universitari. El 1992 formà part del grup de poetes *Desfauste*, integrat per joves que intentaven donar un impuls a la poesia

eivissenca. Va col·laborar en el llibre *Eivissa, Patrimoni de la Humanitat*, editat pel Col·legi Oficial d'Arquitectes de les Illes Balears (2003).

L'any 2004 publicà el seu primer poemari, *Mar de silencis*. El 2007, amb motiu del concert de Santa Cecília, el Cor Ciutat d'Eivissa estrenà la seua obra *L'himne de la música*. També és autor de la lletra de l'Himne de l'Atlètic Illenc, club del qual va ser jugador.

El 2008 va publicar *Mínim equipatge*, el seu segon poemari, que ha set traduït a diverses llengües i emprat en un projecte intercultural de la UIB. Aquest mateix any també va publicar l'obra teatral *Terra Ferida*.

Posteriorment el 2010 va publicar *En braços de l'absència*, quedant finalista del Premi de poesia de Torrevieja. El 2012 publicà *Anteluz* llibre que va ser escollit com a recomanat per l'Associació espanyola d'editors de poesia.

L'abril de 2013 va publicar a Edicions Aïllades *Viatge d'aniversari* (número 4 de la col·lecció "Ones de poesia") en versió digital a www.illes.cat. Un dels poemes de *Viatge d'aniversari*, «El sol rebut», s'inclou al CD de poemes musicats de Mon i Susan *Un tast d'ones*. L'any 2014 va obtenir l'accèssit del Premi Baladre pel poemari *Fill* i l'any 2017 publicà *Regreso a Abisinia*, el seu sisè poemari i el tercer que va publicar amb l'editorial Vitruvio.

Amb l'editorial Can Cifre ha publicat *Mars de silencis* (2004) i *Mínim equipatge* (2008). Té poemes inclosos a diverses antologies com ara la coordinada per Matilde Boned, *Antologia poètica: Poetes de les Pitiüses* (2009), la publicada a Vitruvio o *Versos per la llengua: trenta-cinc veus poètiques d'Eivissa i Formentera*, de l'editorial Arrela de Menorca (2013).

MARIO RIERA
(1970) 55è aniversari

Lliurament dels Premis de les Lletres Pitiüses. Mario Riera va rebre dos premis per *Triptic de mar i terra* i *Variacions de L'any en estampes*.

El 2024 va presentar al Club Nàutic d'Eivissa (CNI) la segona edició, en aquest cas en paper, del seu poemari Viatge d'aniversari, publicat novament per Edicions Aïllades. També l'any 2024 va guanyar dos Premis de les Lletres Pitiüses convocats fins l'any passat per la Fundació Vilàs i Melqart edicions, tant el de Narrativa com el de Poesia en català. Les obres guanyadores eren *Triptic de mar i terra* i *Variacions de L'any en estampes*.

Ha col·laborat amb articles d'opinió amb mitjans escrits locals com ara *Diario de Ibiza*, *Última Hora de Ibiza y Formentera* o *Periódico de Ibiza*. L'abril del 2024 es va publicar la 2a edició de *Viatge d'aniversari*. Un altre dels seus poemes, «Miratge», ha set musicat pel grup Mon&MarCel i va ser interpretat al recital de celebració del Dia Mundial de la Poesia de 2024, que va tenir lloc a la Biblioteca Municipal d'Eivissa que ara el fa Escriptor del Mes.

Mario Riera ha participat en moltes de les activitats literàries organitzades per la Biblioteca Municipal de Can Ventosa. La Biblioteca Municipal es troba en un edifici, l'antiga fàbrica de teixits de Can Ventosa, al qual està molt lligat per raons familiars. Actualment encara es pot llegir al parc de la Pau aquests mots escrits per ell: «Respiro com la pluja lliure al cel», primer vers del poema 'Llengua materna' publicat a l'antologia *Versos per la llengua*, que es va posar al parc en el marc del projecte encetat fa uns anys per la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament d'Eivissa d'omplir de versos els carrers de la ciutat.

Obres de Mario Riera disponibles a la Biblioteca Municipal de Can Ventosa

Poesia

- *En brazos de la ausencia*. Madrid: Vitruvio, 2009. Amb dedicatòria de l'autor.
- *Mar de silencis*. Ciutat de Mallorca: Can Sifre, 2003.
- *Minim equipatge*. Ciutat de Mallorca: Can Sifre, 2007.
- *Anteluz*. Madrid: Vitruvio, 2012. Amb dedicatòria de l'autor.
- *Regreso a Abisinia*. Madrid: Vitruvio, 2017.
- *Viatge d'aniversari*. Eivissa: Edicions Aïllades, 2024.

Teatre

- *Terra ferida*. Ciutat de Mallorca: Can Sifre, 2007.

Mario Riera amb altres autors, antologies...

- *Antologia poètica: Poetes de les Pitiüses* / Matilde Boned Boned. Palma: l'Autora, 2009.
- *Versos per la llengua: trenta-cinc veus poètiques d'Eivissa i Formentera* / Pròleg d'Isidor Marí; editors Ariadna Ferrer i Guillem Alfocea. Maó: Arrela, 2013.
- *Temps de reminyoles*. Eivissa: GEN-GOB Eivissa, 2016.
- *Anneliese Witt: Poesia del fang*. Eivissa: Eva Tur Antonio, 2019.

Audiovisuals

- *Un tast d'ones* [Enregistrament sonor] / Mon i Susan. Eivissa: Produccions Aïllades, 2015.

Obres de Mario Riera disponibles a la Biblioteca especialitzada de Can Botino

Poesia

- *En brazos de la ausencia*. Madrid: Vitruvio, 2009
- *Mar de silencis*. Ciutat de Mallorca: Can Sifre, 2003.
- *Mínim equipatge*. Ciutat de Mallorca: Can Sifre, 2007
- *Anteluz*. Madrid: Vitruvio, 2012. Amb dedicatòria de l'autor.
- *Regreso a Abisinia*. Madrid: Vitruvio, 2017. Amb dedicatòria de l'autor.
- *Viatge d'aniversari*. Eivissa: Edicions Aïllades, 2024.

Teatre

- *Terra ferida*. Ciutat de Mallorca: Can Sifre, 2007.

Mario Riera amb altres autors, antologies...

- *Antologia poètica: Poetes de les Pitiüses* / Matilde Boned Boned. Palma: l'Autora, 2009.
- *Versos per la llengua: trenta-cinc veus poètiques d'Eivissa i Formentera* / Pròleg d'Isidor Mari; editors Ariadna Ferrer i Guillem Alfocea. Maó: Arrela, 2013.
- *Temps de reminyoles*. Eivissa: GEN-GOB Eivissa, 2016.
- *Anneliese Witt: Poesia del fang*. Eivissa: Eva Tur Antonio, 2019.

Audiovisuals

- *Un tast d'ones* [Enregistrament sonor] / Mon i Susan. Eivissa: Produccions Aïllades, 2015. Dos CD amb dedicatòria.

Racó de Sa Caleta

Així com retorna el mar
en aquest racó atemporal de Sa Caleta,
s'alleuja l'ànima cansada
en el recull d'un temps que encara batega.
Quan llançàvem les pedres
més enllà de l'horitzó inabastable,
perdent la mirada en el viatge de l'aigua
que escriu la nostra biografia.

Viatge d'aniversari

